

богаство не е нѣщо, което може да го повдигне, той влиза въ Царството Божие. И когато единъ сиромасъ се събуди и разбере, че бѣднотията не е наказание, а едно благо, голѣма радостъ настава въ свѣта.

И тѣй, вие трѣбва да живѣете съ този новъ импулъсъ, съ това ново схващане. Той трѣбва да влѣзе тѣй дълбоко въ васъ, че да ви прѣобрази коренно. Вие казвате: то така се говори, но така не може да се живѣе. Хубаво, ако не можемъ да живѣемъ тѣй, какъ ще живѣемъ тогава? Ще живѣемъ като актьоритѣ ли? Азъ не съмъ противъ актьоритѣ, тѣ извършватъ отлична работа, но тѣхниятъ животъ е животъ на сцената. Нѣкой актьоръ тази вечеръ ще го произведатъ царъ, актьорката — царица, но на другия денъ ще ги детрониратъ. На сцената сж нѣщо, а вѣнъ отъ сцената сж нищо. Тогава вие казвате: ние искаме реаленъ животъ. Кой реаленъ животъ? Въ реалния животъ има нѣщо красиво и възвишено. Нека разберемъ този животъ, нека разберемъ скрития му смисълъ. Не говоря за живота на дѣцата. Нѣкой пхтъ и този животъ ме интересува. Нѣкога обичамъ да наблюдавамъ, какъ се каратъ мъжъ и жена, какъ се измѣнятъ физиономиитѣ имъ. Тѣ сж актьори на сцената. Казвамъ: много хубаво си отговаряте, много хубаво си играете ролитѣ. По нѣкой пхтъ се намѣсватъ и дѣцата, че дойдатъ и сватоветѣ отвѣнъ. Не мине много врѣме, казватъ ама ние станахме посмѣшище на дѣцата! Че кой актьоръ не е станалъ посмѣшище на свѣта? Излиза единъ актьоръ на сцената, играе ролята на крадецъ. Казватъ: ама то е на шега. Ами единъ апашъ